

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

KOMITET REGIONÓW

INTERACTIO – POSIEDZENIE CAŁKOWICIE ZDALNE – 148. SESJA PLENARNA KR-U, 26.1.2022–27.1.2022

Rezolucja Europejskiego Komitetu Regionów w sprawie wkładu władz lokalnych i regionalnych w Konferencję w sprawie przyszłości Europy

(2022/C 270/01)

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW (KR)

Uwzględniając:

- rezolucję w sprawie priorytetów Europejskiego Komitetu Regionów na lata 2020–2025 ⁽¹⁾,
- rezolucje Europejskiego Komitetu Regionów w sprawie Konferencji w sprawie przyszłości Europy z 12 lutego 2020 r. ⁽²⁾ i z 7 maja 2021 r. ⁽³⁾,
- rezolucję Europejskiego Komitetu Regionów w sprawie programu prac Komisji Europejskiej na 2022 r. z 2 grudnia 2021 r. ⁽⁴⁾,
- sprawozdanie grupy wysokiego szczebla ds. demokracji europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- a. UE składa się z 27 państw członkowskich, 280 regionów i prawie 90 000 gmin, więc zasada zjednoczenia w różnorodności musi być filarem funkcjonowania UE.
- b. Obywatele oraz ich przedstawicielki i przedstawiciele regionalni i lokalni biorący udział w Konferencji w sprawie przyszłości Europy oczekują wymiernych wyników, które poprawią funkcjonowanie instytucji unijnych i doprowadzą do zreformowanego zarządzania UE skoncentrowanego na bliskości i uczestnictwie, z myślą o zwiększeniu zaufania obywateli do Unii oraz jej legitymacji demokratycznej.
- c. Udział silnej delegacji regionalnych i lokalnych przedstawicieli politycznych w sesji plenarnej konferencji pomógł zorientować debaty na obawy obywateli w celu nadania wymiaru terytorialnego przyszłym wynikom konferencji.
- d. Kluczowe propozycje zgłoszone przez delegatki i delegatów lokalnych i regionalnych na konferencję uzyskały ogólną aprobatę podczas sesji plenarnej konferencji, w grupach roboczych, grupach politycznych i w ramach wielojęzycznej platformy cyfrowej.

Demokracja europejska

1. Jest zdania, że demokracja stanowi podstawową wartość UE opartą na praworządności i wyrażającą się w zaufaniu obywateli do wyborów europejskich, krajowych, regionalnych i lokalnych. Sądzi, że demokracje na poziomie europejskim, krajowym, lokalnym i regionalnym, oparte na parlamentach i rządach regionalnych, radach i burmistrzach legitymizowanych w drodze wyborów, w pełni się uzupełniają i wzajemnie wzmocniają oraz że należy szanować demokrację jako uniwersalną wartość w całej Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 1.10.2020, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. C 141 z 29.4.2020, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. C 300 z 27.7.2021, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 97 z 28.2.2022, s. 1.

2. Uważa, że aby zareagować na coraz powszechniejszy apel obywateli o rozwiązanie problemu deficytu demokratycznego, UE musi promować model „domu demokracji europejskiej” oparty na trójwymiarowej legitymacji – europejskiej, krajowej oraz regionalnej i lokalnej – odpowiadającej głosom oddanym przez obywateli na każdym szczeblu. Szczególna rola przypada przy tym parlamentom regionalnym posiadającym uprawnienia ustawodawcze jako pośrednikom między obywatelkami i obywatelami a poziomem ponadnarodowym.
3. Jest przekonany, że reprezentatywna i uczestnicząca demokracja europejska powinna funkcjonować w sposób komplementarny, aby obywatele czuli korzyści w miejscach, w których mieszkają.
4. Stwierdza, że demokracja opiera się na uczestnictwie wszystkich obywateli i obywateli i że legitymacja w Europie wpływa zwłaszcza z rzeczywistej pomocniczości. Dlatego uważa, że Europa obywateli i obywateli ma przed sobą dobre perspektywy na przyszłość. Szczególnie istotne jest przy tym czynne zaangażowanie przedstawicieli lokalnych i regionalnych na poziomie europejskim.
5. Podkreśla potrzebę większego udziału i zaangażowania obywateli w politykę UE poprzez silniejszą reprezentację wyborczą na wszystkich szczeblach sprawowania rządów i uważa, że przyczyni się to do europeizacji przestrzeni publicznej. Wzywa Parlament Europejski, Komisję i Radę do wzmocnienia demokracji przedstawicielskiej poprzez zwiększenie środków finansowych dostępnych dla partii politycznych, grup i fundacji obecnych na szczeblu UE, w tym tych reprezentujących szczebel krajowy, regionalny i lokalny.
6. Sądzi, że istnieje możliwość sprawniejszego wykorzystania istniejących ram traktatowych dzięki lepszej synergii między różnymi szczeblami sprawowania rządów. Niemniej nie należy wykluczać zmian w Traktatach, jeżeli będą one należycie uzasadnione.
7. Wzywa do wykorzystania doświadczeń konferencji w celu rozwijania stałego i ukierunkowanego na konkretny obszar dialogu z obywatelami jako mechanizmu partycypacyjnego, który lepiej łączyłby UE z realiami na szczeblu lokalnym, okręgowym (czy powiatowym), regionalnym i krajowym. Uważa, że ten stały dialog z obywatelami dowiódłby swojej wartości dodanej w kontekście wyborów europejskich, krajowych, regionalnych, okręgowych i lokalnych. W tym kontekście godnym uwagi przykładem jest działalność ośrodków należących do sieci Europe Direct Komisji Europejskiej i ich struktur organizacyjnych, które są siłą napędową rozpowszechniania wartości europejskich i debaty na temat projektu europejskiego. Podobnie władze lokalne i regionalne powinny promować stałe fora europejskiego dialogu i debaty z różnymi podmiotami w swoim regionie, aby przybliżyć projekt europejski obywatelom.
8. Domaga się instytucjonalizacji nowych form uczestnictwa obywatelskiego na poziomie Unii Europejskiej poprzez poświęcone konkretnym tematom dialogi obywatelskie z losowo wybranymi obywatelkami i obywatelami.
9. Podkreśla, że regiony, okręgi i miasta UE dysponują konkretną wiedzą fachową związaną z uczestnictwem obywateli, i przypomina, że zorganizowały większość z prawie 5 000 dialogów obywatelskich i wydarzeń w kontekście konferencji. Ponownie wyraża gotowość do dalszego organizowania dialogów lokalnych mających na celu zmniejszenie przepaści między instytucjami europejskimi a obywatelami poprzez zaangażowanie na szczeblu lokalnym, okręgowym i regionalnym.

Aktywna pomocniczość i proporcjonalność w europejskim procesie decyzyjnym

10. Zaleca rozszerzenie zasad wielopoziomowego sprawowania rządów i partnerstwa oraz włączenie ich do przepisów ustawodawczych i wykonawczych wszystkich polityk unijnych mających wpływ na szczebel regionalny czy lokalny. Ponawia swój apel o kodyfikację zasad wielopoziomowego sprawowania rządów i partnerstwa wykraczającą poza europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne w międzyinstytucjonalnym kodeksie postępowania oraz o ich włączenie do Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa.
11. Podkreśla, że misje europejskie, jako nowy i istotny instrument umożliwiający stawienie czoła palącym wyzwaniom społecznym, są prawdziwym sprawdzianem wpływu i wiarygodności UE. Muszą one cieszyć się powszechną legitymizacją i akceptacją. Jak podkreśliła Komisja Europejska, rola miast i regionów, wraz ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i obywatelami, jest kluczowa dla osiągnięcia ambitnych celów misji UE. Apeluje także, by misje europejskie określały jasne plany działania i stworzyły systemowe nowe podejście oparte na wielopoziomowym sprawowaniu rządów oraz metodyki w zakresie eksperymentowania, prototypowania, monitorowania i zwiększania skali działań na wszystkich poziomach sprawowania rządów.
12. Wzywa do wzmocnienia zasady aktywnej pomocniczości w drodze zmian do Protokołu 2 Traktatu z Lizbony w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Domaga się, by zmiany te uwzględniały rozszerzenie do 12 tygodni ostatecznego terminu kontroli pomocniczości w ramach mechanizmu wczesnego ostrzegania, systematyczne stosowanie opracowanej przez KR tabeli oceny zgodności z zasadą pomocniczości oraz wprowadzenie procedury „zielonej kartki” pozwalającej znacznej liczbie parlamentów krajowych czy regionalnych zgłaszać ustawodawstwo unijne.

13. Proponuje, aby oceny skutków obejmowały wymiar terytorialny oraz by zasada proporcjonalności miała takie same prawne znaczenie jak zasada pomocniczości.
14. Wzywa do stopniowego przekształcania KR-u z organu doradczego w organ współdecydujący Unii Europejskiej w kluczowych obszarach polityki o oddziaływaniu terytorialnym.
15. W odniesieniu do pomocniczości i poprawy prawodawstwa europejskiego należy uwypuklić doświadczenia Europejskiego Komitetu Regionów w tej dziedzinie – nie tylko sieć ds. pomocniczości, ale również sieć RegHub, której rola rośnie i która jest bardzo przydatna dla Komisji Europejskiej.
16. Zwraca uwagę, że KR odzwierciedla wymiar polityki europejskiej, którego nie mogą oddać inne organy UE, dlatego też reprezentowana przez KR perspektywa regionalna i lokalna stanowi nieodzowny wkład w polityczny proces decyzyjny i legitymizację w Unii Europejskiej.
17. Uważa za nieodzowne, by KR skoncentrował się na strategiach politycznych mających wpływ terytorialny, a zatem przede wszystkim na kwestiach, w które władze lokalne i regionalne są zaangażowane na szczeblu wykonawczym lub którymi są w znacznym stopniu dotknięte.
18. Wzywa do wprowadzenia obowiązku, by Parlament Europejski, Komisja Europejska i Rada UE omawiały opinie KR-u przyjęte w następstwie obowiązkowych konsultacji oraz podawały uzasadnione powody nieuwzględnienia tychże opinii.
19. Zwraca się o udzielenie mu dostępu do rozmów trójstronnych i powiązanych dokumentów, pod warunkiem że przedstawi opinię w sprawie przedmiotowego wniosku zgodnie z art. 307 TFUE. Domaga się, aby KR miał możliwość proponowania współustawodawcom kompromisów, które umożliwią im uzyskanie cennego wkładu odnośnie do realiów wdrażania w terenie.
20. Apeluje o większą synergię międzyinstytucjonalną, np. poprzez zaangażowanie KR-u w prace struktur Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej (np. komisji, komitetów i grup roboczych) oraz w procedurę komitetową.
21. Przypomina, że 70 % prawodawstwa jest wdrażane na szczeblu regionalnym i lokalnym. Stwierdza więc, że powinien być konsultowany w ramach procesów rocznego i wieloletniego planowania oraz procesów ustalania programu i priorytetów UE, takich jak te przewidziane w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa. Przypomina w tym kontekście o wartości dodanej sieci RegHub i apeluje o wzmocnienie tej struktury.
22. Wyraża przekonanie, że większe uwzględnianie szczególnych doświadczeń władz lokalnych i regionalnych we wdrażaniu prawa UE prowadzi do lepszego stanowienia ustawodawstwa w Unii Europejskiej.
23. Zaznacza, że wszelkie zmiany europejskiego prawa wyborczego, w tym ewentualne wprowadzenie list ponadnarodowych, muszą być zgodne z zasadą reprezentacji terytorialnej i zapewniać powiązanie z lokalnym i regionalnym wymiarem polityki UE oraz gwarantować bliskość posłanek i posłów do Parlamentu Europejskiego wobec obywateli.

Wartości europejskie i praworządność

24. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne mają do odegrania ważną rolę we wzmocnianiu praworządności. Potępia zatem wszelkie próby atakowania praworządności, instrumentalizacji systemu sądownictwa oraz podważania europejskich wartości, praw i nadrzędności prawa UE nad prawem krajowym. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne muszą uczestniczyć w monitorowaniu i ocenie praworządności w oparciu o kryteria opracowane przez Komisję Wenecką.
25. Ponownie wzywa do budowania autorytetu UE i państw członkowskich oraz wiarygodności praworządnych instytucji publicznych, a także do wzmocnienia władz regionalnych jako inkubatora demokracji.
26. Uważa, że naruszenia zasady praworządności muszą skutkować zawieszeniem płatności lub korektami finansowymi oraz że w przypadku nałożenia takich środków ci beneficjenci finansowania unijnego, w tym władze lokalne i regionalne, którzy nie są odpowiedzialni za naruszenia praworządności, powinni nadal otrzymywać wsparcie finansowe od danego państwa członkowskiego.
27. Przyznaje, że kryzys związany z COVID-19 pogłębił istniejące dysproporcje w regionach europejskich. W związku z tym wzywa, by różne aspekty konferencji służyły wzmocnieniu europejskiej solidarności i uznaniu spójności za podstawową wartość europejską.

28. Proponuje ustanowienie programu Erasmus dla polityków lokalnych i regionalnych, aby pomóc im poszerzyć wiedzę na temat UE, zwiększyć skuteczność finansowania i poprawić jakość wdrażania polityki.

Młodzież, edukacja i kultura

29. Zwraca uwagę, że Konferencja w sprawie przyszłości Europy powinna być wykorzystywana do stymulowania wysiłków na rzecz utworzenia Unii równości, przy jednoczesnym skutecznym przeciwdziałaniu wszelkim formom dyskryminacji. Uważa, że należy lepiej zadbać o to, by zasady równouprawnienia płci zostały włączone do głównego nurtu prawodawstwa UE oraz by w przypadku każdego nowo zaproponowanego aktu prawnego UE wprowadzono „oceny wpływu w aspekcie płci”.

30. Uważa, że Konferencja w sprawie przyszłości Europy powinna przedstawiać propozycje dotyczące trwałej ochrony i promowania mniejszości w UE, opierając się na propozycjach zawartych w udanej inicjatywie obywatelskiej „Minority SafePack”.

31. Podkreśla potrzebę zajęcia się zagrożeniami związanymi z dezinformacją w Europie i wzywa do opracowania i wdrożenia we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi ogólnoeuropejskiego programu nauczania w zakresie edukacji obywatelskiej, promowania europejskich wartości demokratycznych, krytycznego myślenia, umiejętności cyfrowych i umiejętności korzystania z mediów.

32. Wzywa do podjęcia zdecydowanych działań na szczeblu UE w celu zmniejszenia dysproporcji regionalnych w edukacji, zwłaszcza na obszarach odległych, transgranicznych, wiejskich i ubogich obszarach miejskich. Domaga się, aby UE wspierała krajowe i regionalne wysiłki na rzecz edukacji dostosowanej do przyszłych wyzwań poprzez opracowanie nowych narzędzi nauczania, takich jak ogólnoeuropejskie wielojęzyczne platformy cyfrowe służące szerokiemu rozpowszechnianiu treści edukacyjnych.

33. Podkreśla znaczenie dalszego zwiększania liczby beneficjentów, możliwości i funduszy programu Erasmus+, który jest najważniejszym instrumentem Unii Europejskiej służącym budowaniu świadomości europejskiej. W szczególności należy rozszerzyć poza obecny poziom jego zasoby i możliwości w sektorze szkolnictwa, jak również w obszarze administracji publicznej, gdzie należałoby utworzyć program wymiany dobrych praktyk, który miałby większy zasięg niż obecny program Erasmus dla administracji publicznych.

34. Jest zdania, że przeciwdziałanie bezrobociu młodzieży oraz ubóstwu młodzieży i dzieci powinno stać się priorytetem we wszystkich europejskich regionach, miastach i na obszarach wiejskich.

35. Uważa, że powszechny dostęp do kultury i aktywności sportowej jest kluczem do umożliwienia rozwoju gospodarczego i społecznego oraz zwiększenia ogólnej liczby osób, zwłaszcza młodych, zaangażowanych w taką działalność, co pozwoli łatwiej promować wspólne wartości europejskie.

Klimat, środowisko i odporność

36. Przypomina, że regiony i miasta odgrywają decydującą rolę we wdrażaniu większości działań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej, w reagowaniu na katastrofy klimatyczne oraz w zapewnianiu aktywnego zaangażowania społeczności lokalnych w zieloną transformację. Domaga się w związku z tym wyraźnego zaangażowania instytucjonalnego samorządów terytorialnych w opracowywanie i wdrażanie polityki w dziedzinie klimatu, energii i środowiska, bezpośredniego dostępu do finansowania UE, ograniczenia przeszkód biurokratycznych do minimum oraz przyjęcia skoordynowanych programów na wszystkich szczeblach sprawowania rządów, a zwłaszcza planów inwestycyjnych wspierających Europejski Zielony Ład oraz plany odbudowy i zwiększania odporności. Podkreśla, że bezpośrednie finansowanie jest warunkiem wstępnym gotowości miast i regionów do przyjęcia ambitnych celów negocjowanych w ramach pakietu „Gotowi na 55”.

37. Podkreśla terytorialny wymiar Europejskiego Zielonego Ładu oraz powiązania z transformacją cyfrową i polityką społeczną. Żąda, by monitorowanie środków w dziedzinie klimatu w planach odbudowy i zwiększania odporności uwzględniało lokalne zielone łady. Proponuje utworzenie europejskiej tablicy wyników regionalnych zawierającej jasne, ukierunkowane i przyjazne dla użytkownika wskaźniki służące do pomiaru i monitorowania skutków Europejskiego Zielonego Ładu na poziomie regionów NUTS 2.

38. Ponawia apel o systematyczną organizację wielopoziomowych platform i dialogów w celu zapewnienia zorganizowanego i inkluzywnego udziału władz lokalnych i regionalnych w planowaniu i wdrażaniu inicjatyw Zielonego Ładu. Przyczyni się to również do budowania odpornych społeczności lokalnych. Podkreśla, że powodzenie Zielonego Ładu wymaga szybkiego procesu transformacji w kierunku systemów energii odnawialnej, ich technologii oraz dostosowania związanej z nimi infrastruktury.

39. Podkreśla coraz większą rolę władz lokalnych i regionalnych na szczeblu globalnym i europejskim w zapewnianiu sprawiedliwej transformacji klimatycznej. Zauważa, że porozumienie paryskie i deklaracja z Edynburga w sprawie globalnych ram różnorodności biologicznej na okres po 2020 roku uznają znaczenie wielopoziomowego sprawowania rządów dla osiągnięcia neutralności klimatycznej, różnorodności biologicznej i zrównoważonego rozwoju zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju ONZ. Ponownie wyraża poparcie dla tego, by system wkładów ustalanych na szczeblu regionalnym i lokalnym formalnie uznawał, monitorował i wspierał redukcję emisji gazów cieplarnianych.

40. Zaleca zwrócenie uwagi na zrównoważoną transformację sektora transportu, która musi być sprawiedliwa i uczciwa, tak aby żaden region nie został pominięty, a zrównoważona i napędzana alternatywnie mobilność była przystępna cenowo i dostępna dla wszystkich obywateli we wszystkich regionach. Proponuje mechanizm sprawiedliwej transformacji dla regionów zależnych od przemysłu motoryzacyjnego w celu zarządzania zmianami w tym sektorze, biorąc pod uwagę, że sektor motoryzacyjny (który zapewnia bezpośrednie i pośrednie miejsca pracy 13,8 mln Europejczyków, co stanowi 6,1 % całkowitego zatrudnienia w UE) przechodzi fundamentalny proces transformacji w kierunku pojazdów bezemisyjnych, co ma ogromny wpływ na wzrost gospodarczy i zatrudnienie w regionie.

Unia Zdrowotna

41. Potwierdza swoje zobowiązanie do działania na rzecz utworzenia pełnoprawnej Europejskiej Unii Zdrowotnej, która przestrzegałaby zasady pomocniczości i kompetencji prawnych w dziedzinie zdrowia. Apeluje o wyraźniejszą rolę władz regionalnych, szczególnie regionów o kompetencjach ustawodawczych w dziedzinie zdrowia, a także władz lokalnych w przyszłym unijnym Urzędzie ds. Gotowości i Reagowania na Stany Zagrożenia Zdrowia, obok władz krajowych i instytucji UE.

42. Popiera dostęp wszystkich obywateli UE do e-zdrowia. Wzywa do pogłębienia kompetencji UE w dziedzinie zdrowia, w tym poprzez zmiany w Traktatach, przede wszystkim w celu umożliwienia Komisji formalnego uznania stanu zagrożenia zdrowia publicznego na szczeblu Unii. Popiera wezwanie do wzmocnienia ochrony zdrowia, zwiększenia zdolności produkcyjnych UE i zacieśnienia współpracy w dziedzinie leków.

43. Zachęca do rozwoju współpracy transgranicznej w zakresie opieki zdrowotnej, w tym długoterminowego finansowania unijnego i umożliwienia swobodnego przekraczania granic przez personel i pojazdy służb ratunkowych i opieki zdrowotnej. Istniejące wciąż biurokratyczne przeszkody w transgranicznym świadczeniu opieki zdrowotnej i prowadzeniu działań ratowniczych należy w interesie obywateli niezwłocznie i w odbiurokratyzowany sposób usunąć.

Gospodarka, sprawiedliwość społeczna i zatrudnienie

44. Jest przekonany, że Konferencja w sprawie przyszłości Europy stanowi prawdziwy impuls do tego, by Europejski filar praw socjalnych stał się nowym zbiorem przepisów socjalnych, ułatwiając przejście na zrównoważoną gospodarkę i dostęp do miejsc pracy przy jednoczesnym zwiększeniu spójności społecznej.

45. Wzywa do przeglądu europejskiego zarządzania gospodarczego, które musi lepiej wspierać wysokiej jakości, publiczne, długoterminowe i zrównoważone inwestycje na wszystkich szczeblach sprawowania rządów za pomocą zmienionych przepisów a także zwiększać demokratyczną rozliczalność i skuteczność dzięki większemu zaangażowaniu władz lokalnych i regionalnych w europejski semestr za pośrednictwem kodeksu postępowania opartego na partnerstwie. Ponownie wyraża poparcie dla rezygnacji z jednomyślnego podejmowania decyzji w dziedzinie opodatkowania, aby umożliwić Unii Europejskiej podejmowanie niezbędnych decyzji większością kwalifikowaną, podobnie jak ma to miejsce w innych obszarach działania.

46. Apeluje o wykorzystanie dostępnych środków finansowych na odbudowę oraz transformację ekologiczną i cyfrową w celu ułatwienia przepływów na rynku pracy, przekwalifikowania i podnoszenia kwalifikacji, a jednocześnie zapewnić taki sam poziom ochrony osób pracujących dla platform cyfrowych lub w gospodarce fuch, jak dla osób pracujących w gospodarce offline.

47. Podkreśla rolę innowacji w rozwoju silniejszej gospodarki i zapewnianiu zarówno konkurencyjnego, jak i zrównoważonego wzrostu. Jest zdania, że europejskie innowacje wymagają inwestycji w niezbędne zdolności (infrastruktura badawcza, sieci szerokopasmowe, obliczenia superkomputerowe, sztuczna inteligencja i otwarte zbiory danych) i muszą przyciągać naukowczynie i naukowców oraz specjalistki i specjalistów na wszystkich terytoriach europejskich.

Transformacja cyfrowa

48. Uważa, że transformacja cyfrowa będzie musiała zapewnić pełne wykorzystanie technologii, z korzyścią dla wszystkich sektorów społeczeństwa, w etycznych ramach i z poszanowaniem praw obywateli i obywateli, zwłaszcza w odniesieniu do stosowania technologii przełomowych, a w szczególności sztucznej inteligencji, a jednocześnie zlikwidować przepaść cyfrową i zadbać o to, by umiejętności cyfrowe i łączność cyfrowa stały się rzeczywistością w całej Europie.

49. Podkreśla potrzebę bezpieczeństwa, interoperacyjności i przechowywania danych oraz oczekuje na wniosek Komisji Europejskiej dotyczący europejskiego aktu w sprawie cyberodporności. Sądzi, że w celu zapewnienia dostępu do usług i informacji cyfrowych, w tym sprawnego świadczenia usług publicznych, konieczne jest inwestowanie w bezpieczną infrastrukturę o dużej przepustowości, aby zapewnić dostęp do internetu zarówno osobom fizycznym, jak i organizacjom.

50. Zwraca uwagę, że transformacja cyfrowa zależy od długoterminowej wizji edukacji, badań i wymiany w kwestiach cyfrowych, w ramach której UE musi być innowatorem i liderem w odkrywaniu nowych technologii i usług cyfrowych oraz musi określać odpowiednie i spójne standardy cyfrowe.

51. Jest więc zdania, że dyskusja na temat przyszłości Europy musi uwzględniać pojęcie spójności cyfrowej jako ważny dodatkowy wymiar tradycyjnego pojęcia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej określonej w Traktacie.

52. Apeluje o podjęcie natychmiastowych działań w celu wyeliminowania przepaści cyfrowej między państwami członkowskimi UE oraz między obszarami miejskimi i wiejskimi w odniesieniu do łączności i infrastruktury cyfrowej, umiejętności cyfrowych, dostępu do usług administracji elektronicznej i korzystania z nich. W związku z tym wzywa do wprowadzenia cyfrowej transgranicznej karty usług UE w celu uproszczenia dostępu do usług publicznych i ratowniczych dla obywateli i przedsiębiorstw w regionach transgranicznych.

Migracja

53. Wzywa do przyjęcia europejskiego podejścia przy eliminowaniu pierwotnych przyczyn migracji jako zjawiska spowodowanego niestabilnością i konfliktami na świecie, niestabilnością państwa i zmianą klimatu. Wnosi o skuteczne budowanie zdolności w celu zwiększenia w celu zwiększenia wydajności i skuteczności zarządzania migracją przez wszystkie szczeble sprawowania rządów.

54. Odnotowuje uznanie przez obywateli i delegatów kluczowej roli władz lokalnych i regionalnych w integracji i włączaniu migrantów i uchodźców na szczególnie dotkniętych obszarach. W związku z tym wzywa do włączenia samorządów w opracowywanie polityki integracyjnej. Domaga się opracowania elastyczniejszego zestawu narzędzi politycznych umożliwiających władzom szczebla niższego niż krajowy kierowanie integracją i mierzenie skuteczności polityki integracji i polityki włączenia społecznego na szczeblu regionalnym i lokalnym. Wzywa do wykorzystania ogromnego potencjału dobrowolnej solidarności w naszych gminach i regionach w ramach koncepcji dobrowolnego przyjmowania imigrantów, włączonej do kompleksowej i długoterminowej polityki migracyjnej.

55. Zaleca wprowadzenie metod umożliwiających powielanie zrównoważonych modeli przyjmowania i integracji, takich jak sponsorowanie przez społeczność.

Konferencja w sprawie przyszłości Europy i działania następcze

56. Postrzega Konferencję w sprawie przyszłości Europy jako punkt wyjścia dla procesu demokratycznego w pełni wzmocniającego podmiotowość obywateli i obywateli na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym. Ponownie podkreśla potrzebę stałej, prawdziwie pluralistycznej, przejrzystej, zdecentralizowanej, wyważonej pod względem geograficznym i politycznym debaty na temat przyszłości Unii Europejskiej. Uważa, że konferencja powinna opierać się na otwartym podejściu, w tym odnośnie do reform polityki i instytucji, oraz że powinna utorować drogę do trwałych reform po jej zakończeniu.

57. Potwierdza swoje pełne zaangażowanie w działania następcze względem konferencji, w które może wносить wkład dzięki przekształcaniu inicjatyw i propozycji politycznych w działania spełniające oczekiwania obywateli i obywateli. Zwraca uwagę, że sukces konferencji zależy także od tego, czy zalecenia obywateli i obywateli znajdą na końcu konkretne odbicie w wynikach. Jeśli zalecenia te nie zostaną uwzględnione lub zostaną przyjęte tylko w zmienionym kształcie, powinno się przejrzeć i zrozumiale podać powody takiej decyzji.

58. Podkreśla, że przy inicjowaniu działań następczych, takich jak nowe wnioski ustawodawcze dotyczące wdrażania wyników konferencji, należy przestrzegać podziału kompetencji, a w szczególności zasad pomocniczości i proporcjonalności zapisanych w Traktatach.

59. Zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji kierownictwu Konferencji w sprawie przyszłości Europy, Parlamentowi Europejskiemu, francuskiej, czeskiej i szwedzkiej prezydencji w Radzie UE oraz przewodniczącym Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej.

60. Opowiada się za tym, aby pierwotnie przewidziany dwuletni czas trwania konferencji, licząc od 9 maja 2021 r., wykorzystać w pełni, aby przeprowadzić należyłą i wszechstronną analizę pomysłów i propozycji obywaterek i obywateli. Wiosną 2022 r. należy przedłożyć tylko sprawozdanie śródkresowe.

Bruksela, dnia 27 stycznia 2022 r.

Apostolos TZITZIKOSTAS

*Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów*
